



POLNOČNÝ PIKNIK



CHARLOTTE
LINK

Jazdecký dvor Soví hrad

POLNOČNÝ PIKNIK

Charlotte Link

VYDAVATELSTVO

ARKUS

Original title: Reiterhof Eulenburg – Mitternachtspicknick (vol.1)

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2019 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2020 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2020 Vojtech Czobor
Cover design © 2020 Richard Mečič

Z nemeckého originálu Reiterhof Eulenburg, Mitternachtspicknick,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2019,
preložil Vojtech Czobor.
Obálku navrhol Richard Mečič.
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica
v roku 2020 ako svoju 449. publikáciu.
Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-110-6



Letné prázdniny sa práve začali a stanica sa až černela hemžiacimi sa ľuďmi. Oznamy z reproduktorov lietali vzduchom, brzdy prichádzajúcich vlakov nahlas škripali. Ľudia sa zvolávali, smiali, zdravili, lúčili, rečnili a miestami aj plakali. Všade vládol dovolenkový lomoz, ale pre sestry Angie a Dianu Hellerové, náhliace sa po nástupišti v snahe nájsť si dobré miesto, znel ten hluk veľmi príjemne.

„Už tu cítiš tú správnu dovolenkovú náladu,“ poznamenala Angie spokojne. „Pozri, týmto vozňom začína druhá trieda. Panebože, všetko to vyzerá totálne obsadené!“

Diana si vzdychla a prehodila si cestovnú tašku z jednej ruky do druhej. „Nie tak rýchlo, Angie! Naši už za nami nestíhajú.“

Hans a Elisabeth Hellerovci, ktorí pred sebou tlačili vozík s veľkými kuframi, zaostávali za nimi o hodný kus. Tlačénica ich prinútila spomaliť vždy, keď sa dostali do nového davu ľudí.

Angie zastala. „Počkajme chvíľu,“ povedala pokojne. Odrazu sa jej rozžiarili oči. „Diana, ani si nevieš predstaviť, ako sa teším!“

Sestry sa na seba veľmi podobali, obe mali plavé vlasy, boli štíhle a mali jasné a úprimné tváre. Trinásťročná Diana bola o rok mladšia než Angie, bola bledšia a pôsobila jemnejším dojmom. Vyzerala tiež plachejšie než jej staršia sestra s veľkými ústami a živými očami. Angie mala občas snahu zahŕňať svoju sestru zvýšenou starostlivosťou alebo hovoriť namiesto nej. Diana to akceptovala, lebo jej dobre padlo môcť sa oprieť o jej rameno. Keďže si boli veľmi blízke, ani na chvíľku neváhali tráviť prázdniny spoločne. Vyhútali si niečo mimoriadne: Jazdecký dvor pri mori, zvaný Soví hrad, kde bolo nadostač vody a bieleho piesku, zelených hrádzí, oviec a koní, a popritom i veľa dievčat a chlapcov. Dievčatá chceli na Sovom hrade stráviť plných šesť týždňov.

Medzitým k nim prišli už i rodičia. Hans Heller bol trochu zadychčaný, lebo ten vozík nebol práve najľahší. Elisabeth Hellerová adresovala dievčatám výčitku: „Čo ste si to, preboha živého, všetko nabalili?“

„Iba najnutnejšie veci,“ tvrdila Angie. „Musíš uznať, že už len veci na jazdenie čo-to zavážia. A potom kabát do dažďa, gumové čižmy, niekoľko teplých pulóvrov a...“

„Dúfam len, že budete mať aj trochu pekného počasia, nie iba chlad a dážď,“ prerušil ju otec. „Pozrite, tu je prázdne kupé! Bežte dopredu, obsaďte ho, ja prídem s batožinou za vami!“

Trvalo hodnú chvíľu, kým sa rodičia dokázali cez preplnené nástupište pohnúť ďalej.

„V Hamburgu musíte prestúpiť,“ pripomenul otec ešte raz. „Dúfam, že si s tými kuframi poradíte!“

„Všetko vyjde! Ahoj, mami, ahoj, ocko! Budeme vám trošku chýbať?“

Vlak sa pomaly dal do pohybu. Obe dievčatá sa naširoko vyklonili z okna a usilovne mávali.“

„Tak, a to by sme mali,“ povedala Angie spokojne, zavrela okno a zapadla do svojho sedadla. „Budú to zázračné prázdniny, viem to!“ Modré oči, plné akčného nadšenia, jej žiarili. „Dúfam, že aj tí ostatní budú milí!“

„V to dúfam i ja,“ súhlasila Diana trochu váhavo, „a verím, že učiteľ jazdenia nebude príliš prísny.“

„Určite nie. Uvidíš, bude to všetko jednoduché. Budeme jazdiť, kúpať sa v mori, žúrovať a robiť iba to, čo nás baví.“

Diana chcela ešte niečo dodať, no vtom sa ozval hluk z chodby, lebo ktosi na ich kupé pootvoril dvere. Dnu nazrela čiernovlasá dievčina.

„Ahojte,“ povedala a so zdvihnutým obočím sa spýtala: „Je tu ešte jedno voľné miesto?“

Ani nepočkala na odpoveď a s početnou batožinou vstúpila do kupé. Vlastnila súpravu kufrov z mäkkej červenej kože, na sebe mala elegantný overal a sálala z nej vôňa vtieravého parfumu. S miernym hundraním si poukladala veci hore na sieťku. Potom chladno kývla sestrám, posadila sa, preložila nohu cez nohu a zahĺbila sa do módného časopisu.

Diana a Angie na seba vrhli veľavravné pohľady. Čo je to za kozu? Tvárila sa, akoby ju urážalo, že si nenašla kupé len sama pre seba. Dievčatá sa o ňu viac nestarali a dívali sa von oknom na ubiehajúcu krajinu. Obrátili sa, až keď prišiel sprievodca a pýtal cestovné lístky. Spolucestujúca elegantne siahla po svojej kabelke. Odrazu sa jej rozšírili oči a z hrdla sa jej vydral preľaknutý výkrik.

„Môj lístok! Moje peniaze! Celá moja peňaženka je preč!“ Rozrušene sa hrabala v taške. Mrzutý tučný sprievodca sa nazlostil.

„Ak nemáš lístok, na najbližšej stanici budeš musieť vystúpiť,“ zahundral.

Dievčina sa opäť hlučne bránila. „A čo mám teraz robiť bez peňazí? Prísahám vám, ja som lístok mala.“

Znovu sa prehrabávala v taške. Keď sa zrazu ocitla v zmätku a beznádeji, pôsobila akosi sympatickejšie.

V Diane sa okamžite ohlásil súcit. „Zaplatím za teba,“ povedala veľkoryso. „Vymeníme si adresy a ty mi hneď potom peniaze pošleš.“

„To je od teba skutočne milé,“ vd'ačne povedala dievčina. Sprievodca ešte chvíľu čosi mrmlal popod nos, ale nakoniec jej vystavil nový lístok. Len čo opustil kupé, na tvári cudzej dievčiny sa opäť zjavil arogantný výraz.

„Ďakujem pekne,“ povedala chladne. „Ako sa vlastne voláš?“

„Diana. A toto je moja sestra Angie.“

„Ja sa volám Kathrin. Dám vám svoju adresu. Ibaže v nasledujúcich týždňoch nebudem doma. Chystám sa prázdninovať v jednom jazdeckom penzióne.“

„V jednom... A kde?“ ustarostene zisťovala Angie.

Kathrin opäť nadvihla obočie. „Soví hrad. Veľmi exkluzívne.“

To snáď nie je pravda! Angie a Diane vyrazilo dych.

„Môj ty bože,“ povedala Diana vzápätí.

Kathrin ju spýtavo pozorovala. „Vadí ti na tom niečo?“

Angie sa pousmiala. „Nám nie. Otázkou je, či snáď tebe nie, lebo my tam ideme tiež.“

Kathrin sa na ne zahľadela s pootvorenými ústami. Takže tieto dve dievčatá tiež? Vo vyblednutých rifliach a jednoduchých pulóvroch vôbec nevyzerali tak nóbl, ako si to Kathrin o svojich spoločníkoch na Sovom hrade predstavovala. Matka jej neustále prízvukovala, že sa tam budú nachádzať len samí ľudia z lepšej spoločnosti. Zdá sa, že táto dovolenka bude ešte riadny trapas.

To isté si však mysleli i Angie a Diana.

„Asi to bude dosť veselé,“ šepala Angie svojej sestre. Diana prikývla. Tak toto skutočne nebol dobrý začiatok.



Keď konečne prišli na miesto, všetky tri dievčatá boli veľmi vyčerpané. Prestupovanie v Hamburgu si vyžiadalo veľa námahy a posledné kilometre sa im zdali neskutočne dlhé. Teraz sa už tmolili po peróne, no v každej bunke ešte stále cítili hrmot kolies. Kathrin sa obložila svojou pôsobivou súpravou kufrov.

„Tak. A odtiaľto sa ani nepohnem,“ vyhlásila. „Snáď len niekto príde a tie kufre mi odnesie.“

„Nevyzerá to tak,“ chladne usúdila Angie. „Ale ak by si tu chcela stráviť noc – tak prosím! My v každom prípade ideme von a trochu sa tu poobzeráme.“

Kathrin tam, prirodzene, nechcela zostať sama. Stenajúc a šomrajúc vliekla svoju batožinu za dievčatami. Na ulici pred staničnou budovou stál voz, do ktorého boli zapriahnuté dva veľké ťažné kone. Na kozlíku sedel chlapec, ktorý mohol mať tak štrnásť rokov. Mal husté tmavé vlasy a modré oči. Keď zazrel tri dievčatá, usmial sa a zoskočil z voza.

„Ahojte!“, pozdravil ich. „Idete na Soví hrad?“

„Áno,“ odpovedala Diana. „My sme Diana a Angie Hellerové a toto je Kathrin.“

Chlapec im podal ruku. „Som Tom Andresen. Srdečne vás vítam!“

Tom pôsobil uvoľnene a priateľsky, a tak si Diana a Angie vydýchli. A zdalo sa, že zapôsobil aj na Kathrin.

Pohodila rozpustenými čiernymi vlasmi a hlúpo sa zachichotala.

„To sú tvoje kone?“ spýtala sa s naširoko otvorenými očami.

„Patria mojim rodičom,“ vysvetlil Tom. „Tak, a teraz mi dajte kufre, nech ich naložím.“

Čoskoro bolo všetko poukladané a na voze už sedeli aj tri dievčatá. Tom zobral do rúk opraty a kone vzápätí začali klusat'. Cesta viedla cez niekoľko úzkych uličiek popri domoch so slamenými strechami von z mestečka. Napravo i naľavo sa rozprestieralo niekoľko kvetmi posiatych lúk a na horizonte sa skveli lesy v červenom svite podvečerného slnka.

Keď prešli cez odbočku, Tom povedal: „Dávajte pozor, čoskoro vás očarí prvý pohľad na more!“

Jeho hlas znel tak, akoby to ešte aj preňho bol zážitok, ktorý vôbec nestratil svoje čaro. Dievčatá sa zvedavo pozerali naznačeným smerom. Voz vyšiel zo zákruty. Tu už neboli žiadne stromy a ponad lúky bolo v diaľke vidno tmavomodrý pás, v ktorom sa zlatisto zrkadlilo slnko. Niekoľko čajok sa ponad lúky kĺzalo vzduchom.

„No, nie je to pekné?“ spýtala sa Angie. Tvár jej žiarila. „Povedz, Tom, myslíš si, že budeme môcť jazdiť aj na pobreží pozdĺž mora?“

„Jasné. Ale to rozhodne Simone. Je to naša nová učiteľka jazdenia.“

„Budeme si môcť vybehnúť na jazdu aj sami?“ vyzvedala sa Kathrin.

Tom pokrútil hlavou. „Nie. Najmenej vo dvojici. Je to bezpečnejšie.“

Kathrin vysunula spodnú peru.

„To sa jej vôbec nepáči,“ šepala Diane Angie. „Pozri na ňu, ako sa tvári!“

Diana sa musela zasmiať. Kathrin vyzerala nesmierne utrápene. Tom sa obrátil k nim. „Vidíte ten sedliacky dom tam vzadu?“ Ukázal na dlhý, nevysoký dom, čo sa tiahol medzi lúkou a údolím. Vyzeral chladne a trochu odpudzujúco.

„To je Vraní dvor. Tam by ste radšej nemali ísť. Majitelia sú trochu zvláštni. Na svojom pozemku nemajú radi cudzích.“

„Prečo nie?“ spýtala sa Angie.

Tom pokrčil plecami. „Netuším. Sú jednoducho nepríjemní, nepriateľskí.“

Cesta viedla tesne popri Vraňom dvore. Dievčatá pozerali na tmavé okná a opadávajúcu omietku na fasáde domu. Z hromady dreva pred stodolou vzlietla s prenikavým krikom vrana. Dievčatá sa pomkli bližšie k sebe.

„Aké strašidelné,“ striaslo Dianu. „Prečo je...“ Nestihla dokončiť vetu, lebo zo stodoly sa ozvalo kvílivé zavýtie psa. Jasne a zúfalo preťalo večerné ticho.

„A to bolo čo?“ spýtala sa Angie.

Tom zovrel pery. Vyzeral veľmi nahnevane.

„Tí zaobchádzajú so svojím psom veľmi zle. Často ho počuť plakať. Starý Mommsen je znepriatelený so sebou i s celým svetom. Ku každému sa správa ako k špinavej handre.“

Voz pokračoval v ceste. Diana sa ešte raz obrátila a pozrela na dom. Za oknom zreteľne zazrela postavu muža. Tvár so zvláštne znetvorenými ústami mal obrátenú smerom k nim. Diana sa vystrašene zachvela.

„Tam hore niekto je,“ oznámila náhlivo, no keď sa ostatní obrátili, ten chlap už bol preč.

Tom prikyvoval, keď Diana opisovala jeho tvár. „To musel byť starý Mommsen. Vyzerá strašidelne. Ale teraz,“ jeho hlas znel opäť jasne, „zabudnite na Vraní dvor, lebo vás očakáva Soví hrad!“

Zabočili do poslednej zákruty a pred nimi sa objavila jemne sa zvažujúca trávnatá plocha. Bolo vidno more, do ktorého vybiehal dlhý pás zeme, ohraničený hrádzami. Stál na ňom veľký dom, ktorý svojimi vežičkami a arkiermi pripomínal starý hrad. Bol postavený z tmavočervenej skaly, zdobenej kvitnúcimi ružami. V oknách sa zrkadlilo večerné slnko.

„Ach, to je ale pekné!“ zvolala Diana a Angie s ňou nadšene súhlasila.

„Je to úžasné. Kde sú stajne?“

„Za domom. Odtiaľto ich ešte nie je vidno,“ vysvetľoval Tom.

Na dvore panovala zvýšená aktivita. Niekoľko detí sa práve vrátilo z jazdenia a čistilo svoje kone. Iné sa zaoberali údržbou sediel a ostatného výstroja. Niektoré len tak posedávali a zhovárali sa a boli aj také, čo len tak bezcieľne postávali. Tie zrejme tiež prišli až dnes.

Tom zoskočil z kozlíka.

„Sme na mieste,“ povedal. „Vystupovať!“

Kathrin zostala sedieť a obzerala sa okolo seba. Toto celé sa jej vôbec nepáčilo. Očakávala omnoho viac elegancie, niečo

prepychovejšie, a nie tento sedliacky dom, plný športovo naladených chlapcov a dievčat. Vzdychna si.

„Obávam sa, že ma čakajú dokonale nudné prázdniny,“ zahundrala.